

Arrest

nr. 112 870 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat J. BAELEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, Ingoesj van origine. U bent op 27 augustus 1993 geboren in Grozny, Republiek Tsjetsjenië. Sinds 2000 woonde u in Troitskaya, Republiek Ingoesjetie. Samen met uw ouders, T. A. en G. A. (...) (O.V. X), twee broers en twee zussen, bent u in 2008 naar België gekomen. Uw ouders vroegen hier twee keer asiel aan. Hun asielaanvraag werd echter telkens geweigerd. Twee à drie jaar geleden begon u in het geheim een relatie met O. M. (...) (O.V. X), eveneens Ingoesj van origine. Zijn ouders, O. M. (...) en S. Z. (...) (O.V. X), werden hier erkend als vluchteling en waren vrienden van uw ouders. Jullie wilden huwen met elkaar. De ouders van M. (...) gingen hiermee akkoord. M. (...) vroeg uw vader meerdere keren om uw hand, maar hij weigerde telkens. Uw ouders waren van plan om vrijwillig terug te keren naar jullie land. Uw vader wilde dat u

daar zou huwen met een oudere man die hij een meer geschikte echtgenoot voor u vond. Op 31 december 2012 liep u weg van huis om bij M. (...) te zijn. Uw vader was kwaad en eiste dat u terugkeerde naar huis. Hij zei tegen de vader van M. (...) wel dat indien u zelf wilde huwen u dan zijn toelating zou krijgen, maar na uw thuiskomst weigerde hij opnieuw om zijn toestemming te geven voor jullie huwelijk. Uw vader sloeg u toen ook. Op 2 januari 2013 bent u een tweede keer weggelopen van huis. Uw vader diende klacht in bij de politie tegen M. (...) en zijn vrienden. Hij beweerde dat ze u met geweld ontvoerd hadden en daarbij uw moeder geslagen hadden, wat niet waar was. U hebt vervolgens tegenover de politie een verklaring afgelegd dat u vrijwillig met M. (...) bent meegegaan en dat u met hem wilde huwen. Op 12 januari 2013 hebben jullie een religieus huwelijk gesloten. U had daarna zelf geen contact meer met uw ouders, maar van uw schoonouders hebt u vernomen dat uw vader ermee dreigde om u te vermoorden. U had volgens hem namelijk schande gebracht over uw familie door tegen zijn wil met een jongen te huwen en zeker gezien u vóór uw huwelijk al seksuele betrekkingen had. Jullie familieleden in Ingoesjetië werden door uw vader op de hoogte gebracht van uw zogenaamde schandelijke gedrag. Eén van uw ooms heeft een broer van uw schoonvader opgezocht en heeft bedreigingen tegen u geuit. Enkele maanden geleden hebt u van kennissen vernomen dat uw ouders teruggekeerd zijn naar de Russische Federatie. U vroeg asiel aan op 8 februari 2013.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw Belgische SIS-kaart, een kopie van de verblijfskaart van uw man, een kopie van een proces-verbaal van de politie te Kortrijk, en een schriftelijke getuigenis van een aanwezige op uw religieus huwelijk.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde bij eventuele terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen voor uw leven, omdat u volgens uw vader schande gebracht hebt over uw familie door tegen zijn wil te huwen met een jongen en u bovendien vóór uw huwelijk al seksuele betrekkingen had. U vreest gedood te worden door uw vader die recent teruggekeerd zou zijn naar de Russische Federatie. Daarnaast haalde u ook aan bij terugkeer naar uw land problemen te vrezen omwille van uw schoonouders (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 3-4, 8).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u geen enkele poging ondernomen hebt om zich verder te informeren aangaande de terugkeer van uw ouders naar de Russische Federatie. U verklaarde namelijk dit enkele maanden geleden slechts via kennissen vernomen te hebben, maar u had verder geen concrete informatie over hun terugkeer. Zo kon u niet zeggen wanneer ze precies teruggekeerd zouden zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 2, 11). U wist evenmin waar ze zich dan momenteel ergens in de Russische Federatie zouden bevinden. U vermoedde enkel dat ze naar Ingoesjetië waren teruggekeerd, maar daar was u eigenlijk helemaal niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 5). Dergelijke vage verklaringen zijn toch weinig overtuigend te noemen. Gezien uw verklaringen dat u bij eventuele terugkeer naar uw land vooral uw vader vreesde en zeker gezien de beweerde ernst van de door hem geuite bedreiging om u te vermoorden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 5, 6, 7), kan redelijkerwijs verwacht worden dat u toch al pogingen ondernomen zou hebben om zich verder te informeren over de effectieve terugkeer van uw ouders en indien dit het geval is waar ze dan actueel ergens zouden verblijven. Uw uitleg dat u dit moeilijk kan doen, omdat u niet veel contact heeft met personen daar (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 7), is niet aannemelijk. Uit andere verklaringen tijdens uw gehoor is namelijk duidelijk gebleken dat u wel degelijk over mogelijkheden beschikt om minstens te proberen hierover meer informatie te verkrijgen. Zo verklaarde u

aanvankelijk zelf wel personen daar te kunnen contacteren, onder andere een stamoudste met wie u al eerder contact had opgenomen om te bemiddelen bij het huwelijksaanzoek van uw man (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 5). Bovendien bent u ervan op de hoogte tot welke organisatie uw vader zich gewend heeft om jullie terugkeer te regelen en hebt u zelf ook al eens telefonisch contact opgenomen met deze organisatie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 8, 11). De vaststelling dat u tot op heden nog geen pogingen ondernomen hebt om meer concrete informatie te verkrijgen aangaande de terugkeer van uw ouders naar de Russische Federatie en hun actuele verblijfplaats ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder legde u ook vage verklaringen af betreffende uw vervolgingssituatie in uw land van herkomst. U wist enkel dat één van de broers van uw vader na uw huwelijk bij een familielid van uw schoonvader is langsgesproken en bedreigingen tegen u geuit heeft. Met betrekking tot dit incident kon u verder geen concrete informatie geven. U kon niet eens zeggen wanneer het precies gebeurd was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 4, 6, 11). U was er verder niet zeker van of u behalve vanwege de twee broers van uw vader, van wie de andere broer trouwens in Moskou woont, ook enige vervolging te vrezen had vanwege andere familieleden of andere personen in Ingoesjetie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 5, 9). Toen u gevraagd werd of iemand van de stamoudsten of van uw familieleden daar u misschien zou kunnen helpen of zou willen bemiddelen met uw vader, dacht u slechts dat dit niet het geval was, maar u had hier geen concrete informatie over (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 7, 9). Gezien de ernst van de tegen u geuite bedreigingen kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat u toch ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernomen hebben om meer duidelijkheid te krijgen over uw concrete vervolgingssituatie in uw land van herkomst. Zoals hoger al werd aangegeven, beschikte u namelijk wel degelijk over mogelijkheden om zich hierover te informeren, onder meer via een stamoudste die u al eerder gecontacteerd had en die wel wilde bemiddelen bij uw huwelijk (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 5). Uw nalatig handelen wijst dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien kan erop gewezen worden dat het feit dat u nog enige tijd gewacht hebt alvorens een asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten in te dienen op zich al ook al een negatieve indicatie vormt voor de ernst van de door u beweerde vervolgingsvrees. U hebt namelijk pas op 8 februari 2013 asiel aangevraagd, terwijl uit uw verklaringen duidelijk gebleken is dat de problemen met uw vader al begonnen zijn eind 2012 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 3-4, 11). Gezien de ernst van de tegen u geuite bedreigingen door uw vader, en ook gezien uw precarie verblijfssituatie na de afwijzing van de asielaanvraag van uw ouders waardoor u het risico liep om op elk moment teruggestuurd te worden naar uw land van herkomst waar u vreesde voor uw leven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 4, 6-7, 11), kan redelijkerwijs verwacht worden dat u dan met bekwame spoed beroep zou doen op de bescherming van de Belgische autoriteiten door een asielaanvraag in te dienen. Uw uitleg dat u geen lessen meer wilde missen op school (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 11), is een weinig aanvaardbare verklaring voor de vaststelling dat u talmde met het indienen van een asielaanvraag.

Met betrekking tot uw aangehaalde vrees om bij terugkeer naar uw land problemen te krijgen omwille van uw schoonouders, kan worden opgemerkt dat u zich hiervoor louter baseert op vermoedens die u niet kon staven met enige objectieve informatie. Meer nog, u bleek zelfs in het geheel niet op de hoogte te zijn van de problemen van uw schoonouders. U stelde er met hen niet over gepraat te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/06/2013, p. 8). Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om aannemelijk te maken bij terugkeer naar uw land zelf vervolging te vrezen omwille van de problemen die uw schoonouders vroeger gekend zouden hebben. Bovendien dient elke asielaanvraag individueel onderzocht te worden waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Bijgevolg kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag als in het geval van uw schoonouders niet worden verantwoord.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetie, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de

algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw SIS-kaart bevat louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De kopie van de verblijfskaart van uw man bevat zijn identiteitsgegevens, waaraan evenmin getwijfeld wordt. Uit de kopie van het proces-verbaal van de politie te Kortrijk blijkt weliswaar dat u vóór uw religieus huwelijk problemen had met uw ouders omwille van uw relatie met M. (...), maar dit document bevat verder geen informatie die afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen.

De schriftelijke getuigenis van een aanwezige op uw religieus huwelijk bevat evenmin enige informatie die bovenstaande appreciatie in positieve zin kan wijzigen. Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat in hoofde van uw ouders, T. A. (...) en G. A. (...) (O.V. 6.298.701), in het kader van hun eerste asielaanvraag op 30/04/2010 door het Commissariaat-generaal beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werden genomen, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun asielrelaas. Deze beslissingen werden op 28/02/2011 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het kader van hun tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 05/07/2011 eveneens beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 11/10/2011 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent en dat u een partner zou zijn van O. M. (...) (O.V. 5.537.780) die erkend is als vluchteling in België."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede en laatste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad oordeelt dat ingevolge de onderlinge verwevenheid van beide middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de vaststellingen dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om zich verder te informeren aangaande de terugkeer van haar ouders naar de Russische Federatie en dat zij eveneens vage verklaringen heeft afgelegd betreffende haar vervolgingssituatie in haar land van herkomst, verduidelijkt verzoekende partij dat zij amper contact heeft met mensen in Ingoesjetïë. Er mag niet uit het oog worden verloren dat zij als minderjarige door haar ouders werd meegenomen naar België in 2008, waarbij zij als minderjarige evident weinig of geen contactpersonen heeft dewelke bovendien "onafhankelijk" zouden zijn van haar vader, gelet op de door haar weergegeven situatie.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van verzoekende partij, die vreest door haar vader te worden vermoord indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alle mogelijke pogingen zou hebben ondernomen om zich verder te informeren over de effectieve terugkeer van haar ouders en indien dit het geval is waar ze dan actueel ergens zouden verblijven. Eveneens kan van haar worden verwacht dat zij het nodige zou hebben gedaan om zich verder te informeren over haar vervolgingssituatie in haar land van herkomst. Verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift, zij het op uitgebreidere wijze, dat zij weinig of geen (onafhankelijke) contactpersonen heeft in haar land van herkomst. De Raad wijst erop dat verwerende partij deze uitleg als niet aannemelijk heeft bestempeld. Zij stelt dat uit de verklaringen van verzoekende partij is gebleken dat zij wel degelijk over mogelijkheden beschikt om minstens te proberen hierover meer informatie te verkrijgen. Zo heeft verzoekende partij aangegeven dat zij daar personen kon contacteren, waaronder de stamoudste met wie zij al eerder contact had opgenomen om te bemiddelen bij het huwelijksaanzoek van haar man. Bovendien heeft verzoekende partij aangegeven op de hoogte te zijn tot welke organisatie haar vader zich heeft gewend om hun terugkeer te regelen en dat zij zelf al eens telefonisch contact heeft opgenomen met deze organisatie. De vaststelling dat verzoekende partij dan geen pogingen zou hebben ondernomen teneinde te weten te komen of, wanneer en naar waar haar ouders zijn teruggekeerd, wanneer haar oom bedreigingen is komen uiten bij een familielid van haar schoonvader, of zij, buiten de twee broers van haar vader, nog andere familieleden of andere personen in Ingoesjetïë dient te vrezen en of iemand van de stamoudsten of van haar familieleden daar haar misschien zouden kunnen helpen of zouden willen bemiddelen, wijst dan ook op een flagrant gebrek aan interesse in haar situatie in haar van land van herkomst, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielproblematiek.

2.2.4.1. Wat betreft de opmerking dat verzoekende partij nog enige tijd heeft gewacht alvorens een asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten in te dienen, legt verzoekende partij uit dat zij op 8 februari 2013 een asielaanvraag heeft ingediend en dat zij pas op 12 januari 2013 in het geniep in het huwelijk trad. Dergelijke korte tussenperiode kan bezwaarlijk als een "gebrek aan *"bekwame spoed"*" worden aanzien, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij sinds 2 januari 2013, wanneer zij voor de tweede keer is weggelopen, geen contact meer heeft met haar ouders (administratief dossier, stuk 4, p. 2), dat haar vader toen verteld had dat hij haar niet meer wilde kennen en dat hij haar zou vermoorden als hij haar zag (administratief dossier, stuk 4, p. 4) en dat zij wist dat haar ouders, nadat zij in juni een bevel om het grondgebied te verlaten hadden gekregen, hadden aangegeven dat zij vrijwillig zouden terugkeren naar Ingoesjetïë (administratief dossier, stuk 4, p. 11). Op de vraag waarom zij dan niet eerder asiel heeft aangevraagd, antwoordt verzoekende partij het volgende: "*Omdat na trouwfeest wilde ik beginnen met school, ik wilde geen lessen meer missen, de vrijdag dat ik naar hier kwam, was er geen school, en ik was geopereerd, ik had doktersbriefje tot vrijdag, dacht dat ik beter naar hier zou gaan, voor het te laat wordt*" (administratief dossier, stuk 4, p. 12).

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekende partij, gezien de ernst van haar problemen en gezien haar precaire verblijfssituatie na de afwijzing van de asielaanvraag van haar ouders, waardoor zij het risico liep om op elk moment te worden teruggestuurd naar haar land van herkomst waar zij vreesde voor haar leven, wel degelijk kon worden verwacht dat zij onmiddellijk het heft in handen zou hebben genomen door een asielaanvraag in te dienen bij de Belgische autoriteiten. De Raad treedt verwerende

partij bij waar deze oordeelt dat de uitleg dat zij hiermee heeft gewacht omdat zij geen lessen meer wilde missen, een onaanvaardbare verklaring is voor de vaststelling dat zij talmde met het indienen van een asielaanvraag.

2.2.5.1. Nopens de door verwerende partij gedane vaststellingen met betrekking tot de door verzoekende partij aangehaalde vrees om bij terugkeer naar haar land problemen te krijgen omwille van haar schoonouders, merkt verzoekende partij op dat verwerende partij voorbijgaat aan het gegeven dat *“het niet zozeer de oorspronkelijke problemen van de schoonouders van verweerster zijn, doch wel het gegeven dat zij in Europa (in België) erkend vluchteling van Russische origine zijn, dat het probleem en risico op vervolging incorporeert voor verzoekster indien zij wordt teruggestuurd naar haar land van origine”*.

Verzoekende partij wijst er verder op dat uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat burgers die zich tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wenden, te maken krijgen met intimidaties, ontvoeringen of zelfs moord in de Noordelijke Kaukasus. Dit geldt volgens haar naar analogie ook voor mensen (en hun familieleden) die in Europa asiel hebben aangevraagd en verkregen. Het Nederlands Ambtsbericht over de Noordelijke Kaukasus stelt uitdrukkelijk dat er indicaties zijn dat personen die naar Tsjetsjenië terugkeren uit het buitenland worden ondervraagd door de FSB. Verzoekende partij stipt aan dat dit risico op vervolging en intimidatie bij haar manifest hoger ligt, zij is immers de echtgenote van een erkend vluchteling en de schoondochter van erkende vluchtelingen. Verzoekende partij concludeert dat één en ander niet werd onderzocht door verwerende partij. Minstens werd hier niets over gemotiveerd in de bestreden beslissing.

2.2.5.2. De Raad merkt vooreerst op dat verwerende partij dienaangaande in haar beslissing motiveert dat verzoekende partij zich voor haar bewering dat zij vreest in haar land problemen te zullen krijgen omwille van haar schoonouders, louter baseert op vermoedens die zij niet kon staven met enige objectieve informatie en dat zij zelfs in het geheel niet op de hoogte bleek te zijn van de problemen van haar schoonouders. Verwerende partij heeft derhalve duidelijk gemotiveerd waarom verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van de problemen van haar schoonouders. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen objectieve elementen bijbrengt waaruit blijkt dat zij louter omwille van haar hoedanigheid van familielid van erkende vluchtelingen effectief zal worden gevisieerd door haar autoriteiten. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie blijkt inderdaad dat burgers die zich tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wenden, te maken krijgen met intimidaties, ontvoeringen of zelfs moord in de Noord-Kaukasus (administratief dossier, stuk 16, p. 38). Echter, haar bewering dat dit naar analogie ook geldt voor mensen (en hun familieleden) die in Europa asiel hebben aangevraagd en verkregen, maakt zij in haar verzoekschrift niet hard door het bijbrengen van enige objectieve informatie. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift enkel naar het *“Nederlands Ambtsbericht over de Noord-Kaukasus”*, waaruit zou blijken dat er indicaties zijn dat personen die naar *“Tsjetsjenië”* terugkeren uit het buitenland worden ondervraagd door de FSB. Zij stipt hierbij aan dat het risico voor haar persoonlijk nog hoger is, aangezien zij de echtgenote/schoondochter is van in Europa erkende vluchtelingen. Aangezien verzoekende partij afkomstig is van Ingoesjetië, en niet van Tsjetsjenië, kan de Raad met dergelijke informatie, waarvan de – ook al niet gepreciseerde – relevante passage trouwens ook niet bij het verzoekschrift werd gevoegd, geen rekening houden. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verzoekende partij niet aantoont dat zij, indien zij naar Ingoesjetië zou terugkeren, het (reëel) risico loopt om door haar autoriteiten te worden vervolgd (ernstige schade te lijden) louter omwille van het feit dat zij een aangetrouwd familielid is van erkende vluchtelingen.

2.2.6. Waar verzoekende partij erop wijst dat, hoewel zij effectief de bewijslast draagt van de door haar voorgehouden gegronde vrees voor vervolging, de bewijslast evenwel niet zover gaat dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zou plaatsvinden, stelt de Raad vast dat uit de lezing van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat dit van verzoekende partij werd verwacht, zodat het voormelde betoog niet dienstig is.

2.2.7. Met betrekking tot de opmerking dat de asielzoeker weliswaar een principiële bewijslast draagt, maar dat diens verklaringen kunnen worden aanvaard als voldoende bewijs indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, wijst de Raad erop dat verzoekende partij *in casu* het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend, aangezien haar asielrelaas omwille van de in de bestreden beslissing uiteengezette redenen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.2.8. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.” Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de “Subject Related Briefing” betreffende “Ingoesjetië - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië” van 3 augustus 2012 (stuk 16), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Ingoesjetië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen uiterst beperkt is gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is. Verzoekende partij betoogt dienaangaande dat verwerende partij zich bij de beoordeling naar de nood aan subsidiaire bescherming (in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet) heeft gebaseerd op verouderde bronnen, die niet aangepast zijn aan de verslechterde situatie in het voorbije jaar. Verzoekende partij stelt dat zij recentere verslagen (van de “Jamestown Foundation”) neerlegt (bijlage 3, 4 en 5 bij het verzoekschrift), waaruit blijkt dat de situatie in Ingoesjetië in de loop van 2012 en 2013 is verslechterd. Zo stelt een verslag van 21 februari 2013 hoe buitengerechtigde arrestaties en moorden disproportioneel zijn toegenomen in Ingoesjetië en wordt in een rapport van 17 januari 2013 onder meer aangegeven dat het aantal burgerslachtoffers hoog is, zelfs zonder de verdwijningen in rekening te brengen. Verzoekende partij wenst hierbij nog te benadrukken dat de “Jamestown Foundation” een correcte en betrouwbare bron is, waar onder andere ook het Commissariaat-generaal zich op baseert. Verzoekende partij stelt dat op basis van de recentere informatie die zij heeft bijgebracht kan worden besloten dat de situatie in Ingoesjetië wel degelijk van die aard is dat zij er een reëel risico op ernstige schade loopt (in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet).

De Raad komt evenwel tot de vaststelling dat verzoekende partij op voormelde wijze niet aantoonde dat er in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De voormelde nieuwsberichten maken immers enkel melding van incidenten, gewelddaden en executies in het kader van de strijd tussen de ordediensten en de (vermeende) rebellen, waarbij, als neveneffect en/of door onzorgvuldig en onprofessioneel optreden vanwege de ordediensten, soms enkele burgerslachtoffers vallen. Verzoekende partij toont evenwel met haar loutere verwijzing naar de nog

steeds aanwezige veiligheidsincidenten, mensenrechtenschendingen en gewelddadige incidenten tussen rebellen en ordetroepen – een situatie die door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aan dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Dit klemt des te meer nu uit de voormelde *“Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”* van 3 augustus 2012 blijkt dat Ingoesjetië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor burgers geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict wordt door verzoekende partij geenszins weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 15 en stuk 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 juni 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT